

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **České přístavy, a. s.**, IČ: 452 74 592,
sídlem Jankovcova 1627/16a, 170 00 Praha 7,

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**,
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1,

za účasti osoby na
řízení zúčastněné: **Městská část Praha 7**,
sídlem U Průhonu 1338/38, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2023 č. j. MHMP 1583304/2023,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2023, č. j. MHMP 1583304/2023, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osobě zúčastněné na řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

1. Žalobou podanou dne 2. 10. 2023 u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“ či „*soud*“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zastaveno přezkumné řízení zahájené žalovaným dne 1. 3. 2023 usnesením č. j. MHMP 444712/2023 (dále jen „*přezkumné řízení*“). Předmětem přezkumného řízení bylo pravomocné rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, stavebního úřadu (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 23. 9. 2022, č. j. MČ P7 334873/2022/SU/Vav (dále též „*společné povolení*“), kterým bylo na žádost Městské části Praha 7 vydáno společné povolení záměru „Park U Vody“, Praha 7 – Holešovice na pozemcích parc. č. 475/20, 489/3, 2281/102, 2281/103, 2354/1, 2408/2, 2409, 2410/2, 2410/12, 2410/15, 2410/16, 2410/54, 2410/55 v k. ú. Holešovice, jehož předmětem je komplexní návrh krajinářsko-architektonického řešení úpravy stávajícího městského parku (dále jen „*stavební záměr*“ nebo „*Park U Vody*“).
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal, že přezkoumávané společné povolení je zatíženo vadou spočívající v opomenutí žalobkyně v řízení, ale přesto nepřistoupil ke zrušení společného povolení, neboť dospěl k závěru, že stavebník z tohoto rozhodnutí nabyl práva v dobré víře a že případným zrušením společného povolení by mu byla způsobena větší újma, než jaká byla opomenutím způsobena žalobkyni.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal námitky, které žalobkyně uplatnila v odvolání proti společnému povolení, jež však žalovaný jako opožděné zamítnul rozhodnutím ze dne 26. 1. 2023, č. j. MHMP 205768/2023 (dále též „*rozhodnutí o zamítnutí odvolání*“).
4. V první řadě žalovaný zopakoval, co již vyslovil v rozhodnutí o zamítnutí odvolání, a sice že žalobkyni jakožto vlastníku bývalé železniční vlečky (dále jen „*vlečka*“) nacházející se mj. na pozemcích parc. č. 2410/15 a 2410/54 v k. ú. Holešovice, na nichž je umístován Park U Vody, nesvědčilo postavení hlavního účastníka v řízení, které předcházelo vydání společného povolení, avšak mělo s ní být jednáno jako s vedlejším účastníkem. Stavební záměr totiž podle názoru žalovaného není umístován na stavbě vlečky ve smyslu § 94k písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „*stavební zákon*“), ale vlečka je sousední stavbou ve smyslu § 94k písm. e) stavebního zákona a žalobkyně může být přímo dotčena ve svých vlastnických právech. S pozicí nikoli hlavního, ale vedlejšího účastníka řízení souvisela také lhůta pro podání odvolání v délce třiceti dnů, kterou žalobkyně zmeškala.
5. Dále se žalovaný zabýval námitkou, že žalobkyně neměla v řízení možnost hájit svá práva ani veřejné zájmy vyplývající z nařízení (EU) č. 1315/2013 o hlavních směrech pro rozvoj transevropské dopravní sítě (dále jen „*nařízení TEN-T*“), což nelze napravit v rámci odvolacího řízení. Žalovaný žalobkyni přisvědčil, že skutečně byla v řízení opomenuta, což byl také důvod k zahájení přezkumného řízení. Z ust. § 94w odst. 4 stavebního zákona žalovaný nicméně dovodil, že hájení veřejných zájmů nespadá do rozsahu námitek, které smí vedlejší účastník uplatnit. Žalovaný poukázal rovněž na to, že prostřednictvím zanedbané a nefunkční vlečky již napojení na železniční dopravu, tedy jiný druh dopravy ve smyslu nařízení TEN-T, realizovat nelze.
6. Žalovaný odmítl rovněž námitku, že ačkoli je vlečka součástí stavebního záměru, stavebník nesplnil povinnost předložit souhlas žalobkyně jako dotčeného vlastníka podle § 184a stavebního zákona. Žalovaný k tomu zopakoval, že vlečka není stavbou, na které je umístován stavební záměr, a proto nebylo třeba tento souhlas dokládat.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

7. Další námitka, kterou žalobkyně uplatnila v odvolání proti společnému povolení, se týkala nerespektování ochranného pásma kolem vlečky, které dle názoru žalobkyně stále trvá, neboť podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 266/1994 Sb., o drahách (dále jen „zákon o drahách“), dochází k jeho zániku až odstraněním stavby, k čemuž však dosud nedošlo. Žalovaný k tomu uvedl, že kolejnice už není vlečkou ve smyslu zákona o drahách, neboť Rozhodnutím Drážního úřadu ze dne 30. 9. 2015, č. j. DUCR-57084/15/Wo, byla vlečka na žádost žalobkyně zrušena, a to ke dni 20. 10. 2015, čímž zaniklo povolení k jejímu provozování. Zrušením vlečky dle názoru žalovaného zaniklo také její ochranné pásmo, bez ohledu na to, že kolej doposud nebyla odstraněna.
8. Konečně žalovaný vyslovil, že stavební záměr nezasahuje do dopravního napojení přístavu, neboť zpevněná plocha, která je společnou přístupovou cestou jak pro přístav, tak pro Park U Vody, zůstane stavebním záměrem nedotčena. Proto ve společném územním a stavebním řízení nebylo třeba dokládat stanovisko žalobkyně jakožto vlastníka veřejné dopravní infrastruktury, jak žalobkyně namítala.
9. Odvolací argumentaci tedy žalovaný odmítl jako nedůvodnou vyjma námitky, že s žalobkyní mělo být jednáno jako s účastníkem řízení, avšak byla opomenuta. V důsledku tohoto postupu žalovaný shledal rozpor společného povolení s právními předpisy. Uzavřel však, že stavebník nabytí ze společného povolení práva v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí a v případě zrušení tohoto rozhodnutí by pozbyl právo realizovat stavební záměr, čímž by mu vznikla nepoměrně větší újma, než jaká by mohla vzniknout žalobkyni jakožto vlastníku zrušené vlečky, ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu a nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I ÚS 17/16. Žalovaný se nadto v napadeném rozhodnutí věcně zabýval odvolacími námitkami, čímž byla dle jeho mínění vada řízení zhojena, námitky přitom neshledal důvodnými. Z uvedených důvodů žalovaný nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Žaloba

10. Žalobkyně se ve své žalobě nejprve podrobně věnuje přípustnosti a včasnosti podané žaloby. Cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 419/01, a rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011-79, a uzavírá, že žaloba proti usnesení o zastavení přezkumného řízení vydané na základě § 94 odst. 4 správního řádu, je přípustná. Ve vztahu ke lhůtě pro podání žaloby žalobkyně tvrdí, že jí bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 31. 7. 2023, poslední den lhůty tak připadá na den 2. 10. 2023.
11. Žalobkyně pokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné pro nenaplnění podmínek pro zastavení řízení stanovených v § 94 odst. 4 správního řádu.
12. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí z velké části sestává ze shrnutí námitek uplatněných žalobkyní v odvolání proti společnému povolení a reakcí stavebníka a žalovaného na tyto námitky. Samotné odůvodnění zastavení přezkumného řízení představuje de facto jednu stranu textu. Podle názoru žalobkyně z napadeného rozhodnutí nejsou seznatelné úvahy, které žalovaného vedly k zastavení přezkumného řízení. K tomu žalobkyně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2005, čj. 2 As 18/2004-68, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 30. 4. 2020, č. j. 72 A 2/2019-37.

13. Ve *druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že nebyly naplněny podmínky pro zastavení přezkumného řízení stanovené § 94 odst. 4 správního řádu. Jediná ze zde uvedených podmínek, která splněna byla, je rozpor přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy.
14. Podmínka dobré víry osoby, která z přezkoumávaného rozhodnutí nabyla práva, tedy stavebníka, podle názoru žalobkyně dána nebyla. Stavebník nemohl nabýt práva v dobré víře ve správnost a zákonnost společného rozhodnutí s ohledem na svou dobrou znalost místních poměrů. Stavebník vedl s žalobkyní před vydáním společného povolení jednání, z nichž byly patrné výhrady žalobkyně vůči stavebnímu záměru. V dopisu ze dne 15. 6. 2020 žalobkyně stavebníka upozorňovala na význam přístavu Praha Holešovice, na potřebu neomezovat dopravní napojení přístavu a rovněž na nutnost zachovat vlečku. Stavebníkovi tedy muselo být známo, že záměr bude realizován na vlečce ve vlastnictví žalobkyně a v bezprostředním sousedství přístavu ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně poukazuje také na provázanost stavebníka – Městské části Praha 7 a stavebního úřadu – Úřadu Městské části Praha 7. Dobrá víra stavebníka v zákonnost společného povolení byla dle mínění žalobkyně narušena i tím, že podala odvolání a následně žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání, a rovněž tím, že probíhalo přezkumné řízení.
15. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný se dostatečně nezabýval poměřováním újmy vzniklé stavebníkovi a žalobkyni. Žalovaný nevymezil, které zájmy proti sobě stojí, a nepopsal, jak je poměřil, tedy neodůvodnil, proč byly upřednostněny zájmy stavebníka. Žalobkyně uvádí, že stavebním záměrem bude zasažena jí vlastněná vlečka, jak potvrdil i rozsudek městského soudu ze dne 21. 9. 2023, č. j. 3 A 6/2023-78, bude narušena její funkčnost, tedy bude znemožněno případné obnovení napojení přístavu na železniční dopravu. Žalobkyně bude na svých právech dotčena také jakožto vlastník sousedních nemovitostí – areálu přístavu, především pokud jde o výjezd z přístavu, který bude stavebním záměrem ovlivněn jednak vyloučením veřejné dopravy v řešeném území, jednak zvýšením návštěvnosti daného území. Stavebním záměrem tak bude dotčeno i napojení přístavu na silniční dopravu. Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že ve společném územním a stavebním řízení byla oprávněna hájit veřejné zájmy jakožto vlastník celoevropsky významného veřejného přístavu. Jejím nezákonným opomenutím v řízení jí však bylo hájení veřejných zájmů znemožněno.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

16. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Je přesvědčen, že ke dni podání jeho vyjádření jsou dány důvody pro zastavení přezkumného řízení, byť jiné, než je uvedeno v napadeném usnesení o zastavení řízení. V přezkumném řízení lze totiž přezkoumávat pouze pravomocná rozhodnutí. Přezkoumávané společné povolení však v dané chvíli není pravomocné, neboť rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti společnému povolení bylo zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 21. 9. 2023, č. j. 3 A 6/2023-78, z něhož vyplynulo, že odvolání žalobkyně bylo včasné.
17. K žalobě se vyjádřila rovněž osoba zúčastněná na řízení a navrhla přerušení řízení s ohledem na to, že na základě její kasační stížnosti byly Nejvyšším správním soudem pozastaveny účinky rozsudku městského soudu č. j. 3 A 6/2023-78. K věci samé osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Další procesní vývoj

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

18. Usnesením ze dne 6. 2. 2024, č. j. 3 A 100/2023-32, soud řízení přerušil s ohledem na řízení o kasační stížnosti vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 230/2023, v němž je řešena otázka, jejíž výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé.
19. Nejvyšší správní soud v označeném řízení rozhodl rozsudkem ze dne 15. 4. 2025, č. j. 8 As 230/2023-110, kterým zrušil rozsudek městského soudu č. j. 3 A 6/2023-78 pro částečnou nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud potvrdil závěr městského soudu, že stavební záměr je umístován na stavbě vlečky, vytkl však městskému soudu, že se nedostatečně zabýval otázkou, zda je žalobkyně vlastníkem vlečky, a otázkou nemovité, či movité povahy vlečky.
20. S ohledem na vydané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v nyní řešené věci u městského soudu přerušeno. Zdejší soud proto pod výrokem I. tohoto rozsudku rozhodl, že se v řízení pokračuje.

V. Soudní přezkum

21. Městský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým projednáním věci nevyjádřili nesouhlas ve lhůtě k tomu stanovené (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
23. Podle ust. § 94 odst. 4 správního řádu *jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.*
24. Soud nejprve ověřil, zda žaloba byla podána včas. Součástí správního spisu, který soudu předložil žalovaný, je sdělení o zastavení přezkumného řízení ze dne 27. 7. 2023, č. j. MHMP 1589536/2023, které bylo podle připojené doručky žalobkyni doručeno datovou zprávou dne 31. 7. 2023. Poslední den lhůty pro podání žaloby tak v souladu s ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 42 odst. 2 a 3 s. ř. s. připadl na 2. 10. 2023 a právě toho dne žalobkyně předmětnou žalobu u městského soudu podala. Žaloba je tedy včasná.
25. Soud se dále zabýval přípustností žaloby. Povaze usnesení o zastavení přezkumného řízení vydaného podle § 94 odst. 4 správního řádu se podrobně věnoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011-79, a vyslovil, že se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., proti němuž je žaloba přípustná. Žalobkyně sice nebyla účastníkem přezkumného řízení, avšak bylo tomu tak proto, že v rámci tohoto přezkumného řízení žalovaný zkoumal právě otázku, zda žalobkyně měla být účastníkem přezkoumávaného společného územního a stavebního řízení. Žalovaný došel k závěru (a shodně rozhodl i zdejší soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2023, č. j. 3 A 6/2023-78), že žalobkyně byla opomenutým účastníkem řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaného společného povolení, čímž byla zkrácena na svých právech. Přesto žalovaný ponechal společné povolení zatížené procesní vadou v platnosti, a tedy i napadené

rozhodnutí vydané v přezkumném řízení mohlo nepochybně zasáhnout do právní sféry žalobkyně. Soud uzavírá, že žaloba je přípustná.

26. Následně se soud zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné.
27. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí může dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23).
28. V nyní projednávané věci žalovaný ponechal v platnosti rozhodnutí stavebního úřadu, přestože ho posoudil jako vadné, a to v zájmu ochrany dobré víry stavebníka ve správnost a zákonnost tohoto rozhodnutí. Dobrá víra ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu je neurčitým právním pojmem, soud se proto nejprve zabýval tím, zda žalovaný řádně odůvodnil jeho aplikaci.
29. K problematice neurčitých právních pojmů soud připomíná, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu *„neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se [správní orgány a soud] musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit.“* (viz rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS).
30. Správní orgán si tedy musí učinit úsudek o obsahu a rozsahu neurčitého právního pojmu, ten poté poměřit s konkrétním skutkovým stavem v dané věci a rozhodnout, zda tento skutkový stav je podřaditelný pod neurčitý právní pojem (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003-58). Vadou způsobující nepřezkoumatelnost je, pokud správní orgán užije ve svém rozhodnutí neurčitý právní pojem, aniž náležitě objasní obsah a význam tohoto pojmu pro potřeby konkrétního posuzovaného případu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011-100, nebo rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2023, č. j. 6 As 217/2021-126).
31. Ve vztahu k aplikaci pojmu dobrá víra ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu lze opětovně citovat z rozsudku NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011-79 (bod 22): *„Zákon správnímu orgánu ukládá povinnost provést posouzení naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 (byť se jedná o posuzování neurčitých právních pojmů jako je dobrá víra, zjevně nepoměrná újma apod., jejichž výklad musí správní orgán podat v rámci správního uvážení). Neučiní-li tak,*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

vymyká se takové jednání správního orgánu zákonným mezím a svědčí o jeho libovůli při projednávání takové věci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 AfS 85/2007 – 54, „i při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání, který ač nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován, je tradičně považován za součást českého právního řádu; je ostatně odvoditelný také ze základních zásad správního řízení“. V nyní projednávaném případě se legitimní očekávání účastníků projevuje tak, že od správního orgánu jež v usnesení o zahájení přezkumného řízení uvedl, že přezkoumávané rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, očekávají postup podle ustanovení zákona, tedy že přistoupí k posuzování naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 správního řádu.“.

32. V případě zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu je tedy nutné, aby správní orgán zkoumal okolnosti případu, a to v první řadě za účelem zjištění, zda účastník nabyl práva z přezkoumávaného rozhodnutí v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí. Toto je základní předpoklad pro zastavení řízení přes zjištěný rozpor přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy, bez jeho naplnění nelze postoupit dále k poměřování újmy vzniklé účastníkům řízení.
33. Žalovaný odůvodnil splnění podmínky existence dobré víry ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu tak, že nejdříve citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, č. j. I. ÚS 17/16, v němž Ústavní soud popsal tři typy situací, které mohou nastat: (1.) nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena čistě pochybením na straně veřejné moci, zejména procesními vadami či nesprávným výkladem práva; (2.) nezákonnost je způsobena pochybením na obou stranách vertikálního vztahu veřejná moc – jednotlivec a (3.) nezákonnost je způsobena především či výlučně ze strany oprávněného ze správního rozhodnutí. Žalovaný na citaci nálezu navázal tím, že uvedl: „V daném případě byla nezákonnost způsobena pochybením stavebního úřadu při stanovení okruhu účastníků řízení.“. Zjevně tak daný případ podřadil pod první ze tří typů situací, které vymezil Ústavní soud.
34. Žalovaný nicméně neodůvodnil, proč k tomuto závěru dospěl. Z napadeného rozhodnutí nijak neplyne, že by se žalovaný zabýval konkrétními skutkovými okolnostmi případu ve vztahu k dobré víře stavebníka. Žalovaný nevysvětlil, zda vzal v úvahu například ty skutečnosti, které žalobkyně namítá a které jsou zřejmé ze správního spisu vedeného v přezkoumávaném řízení (s nímž je soud obeznámen), zejména že stavebník s žalobkyní o stavebním záměru jednal, a tedy si bezesporu byl vědom existence žalobkyně a její vlečky i sousedního přístavu, které zakládaly účastenství žalobkyně ve společném územním a stavebním řízení. Žalobkyně je významný právní subjekt, lze si proto jen obtížně představit, že její opomenutí v předmětném řízení bylo způsobené nevědomostí či omylem, ba dokonce skutkové okolnosti případu významně naznačují, že opomenutí žalobkyně mohlo být záměrné. Stejně tak je třeba vzít v potaz charakter osoby, která dle žalovaného nabyla ze společného povolení práva v dobré víře, tedy stavebníka, kterým je Městská část Praha 7, jež jistě má nanejvýš dobrou znalost poměrů v místě realizace stavebního záměru. Bez významu není ani skutečnost, že stavební úřad (Úřad Městské části Praha 7) je orgánem Městské části Praha 7 v pozici stavebníka, oba subjekty jsou tak úzce provázané. Pokud tedy žalovaný skutečně trvá na tom, že stavebník o opomenutí žalobkyně v řízení nevěděl a vědět nemohl, bude se muset se všemi těmito skutečnostmi vypořádat.
35. Soud konstatuje, že způsob, jakým žalovaný aplikoval neurčitý právní pojem *dobrá víra*, je nepřezkoumatelný. Existence dobré víry je přitom podmínkou, aby žalovaný vůbec mohl

přistoupit k poměřování újmy, která by mohla vzniknout na jedné straně stavebníkovi, pokud by bylo společné povolení zrušeno, a na straně druhé žalobkyni v případě, že by přezkoumávané rozhodnutí bylo i přes zjištěnou vadu ponecháno v platnosti.

36. V případě, že žalovaný shledá, že stavebník si byl vědom nezákonného opomenutí žalobkyně ve společném územním a stavebním řízení, vezme v úvahu relevantní judikaturní závěry Ústavního a Nejvyššího správního soudu, které soud níže příkladně cituje.
37. Podle již citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, č. j. I. ÚS 17/16, *„Druhou skupinu představuje nezákonnost způsobená pochybením na obou stranách vertikálního vztahu veřejná moc - jednotlivec. Půjde o pochybení orgánů veřejné moci, o nichž osoba, jíž svědčí žalobou napadené rozhodnutí, musela vědět. Do této skupiny patří zejména rozhodnutí vydaná na základě nesprávných či zjevně neúplných, zejména skutkových zjištění a předpokladů, na což jednotlivec přes svou vědomost před vydáním rozhodnutí či po něm neupozornil. Za takové situace nemůže být dána dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, což však nevylučuje důvěru v jeho zákonnost a neměnnost (zejména s ohledem na plynutí času a rozvoj navazujících právních vztahů). Pokud správní orgán přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, je nezbytné, aby negativní dopady na oprávněnou osobu z tohoto rozhodnutí byly pokud možno zmírněny.*

Třetí skupinu pak představuje nezákonnost způsobená především či výlučně ze strany oprávněného ze správního rozhodnutí. Půjde zejména o situace, v nichž oprávněný orgány veřejné moci úmyslně uvedl v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložením nepravdivých podkladů, případně dosáhl příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem (např. jednáním majícím znaky trestného činu). Za takové situace nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Pokud správní orgán přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, zpravidla nebude důvodu, proč osobu oprávněnou z tohoto rozhodnutí chránit před dopady jejího protiprávního jednání (ledaže by bylo třeba chránit práva třetích, nezúčastněných osob).“

38. V rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011-102, Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti stěžovatele, který namítal, že přezkoumávané rozhodnutí nemělo být zrušeno v zájmu ochrany jeho dobré víry. V bodech 17, 19 a 20 NSS uvedl: *„Pod pojmem dobrá víra je v tomto případě nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. ... Samotná nevědomost tedy nepředstavuje dobrou víru. K naplnění dobré víry je navíc potřeba objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci. Taková nemožnost v daném případě nenastala. Z tohoto důvodu zdejší soud souhlasí s názorem městského soudu, že stěžovatel práva v dobré víře nenabyl. Je pravda, že stavební úřad pochybil. Jeho chyba však vznikla v návaznosti na vadu návrhu stěžovatele, který stavební úřad na výše uvedené změny neupozornil, byť tak učinit měl a mohl. Zrušením rozhodnutí proto nemohlo dojít k zásahu do dobré víry stěžovatele. Pochybením stavebního úřadu pak bylo, že výše uvedené změny nezjistil v rozporu s § 3 správního řádu a § 81 stavebního zákona sám. V daném případě tedy nesprávně postupoval jak správní orgán, tak i stěžovatel. Proto je nutné považovat zrušení rozhodnutí ve smyslu shora cit. judikatury za proporcionální.“*
39. Pro úplnost soud zdůrazňuje, že v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

žalovaného. S ohledem na to, že městský soud rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobkyně proti společnému povolení, mohou shora uvedené závěry v důsledku změny okolností pozbýt relevance. Žalovaný by je přesto měl vzít ve zřetel při dalším procesním vývoji věci.

VII. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na shora uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, napadené rozhodnutí proto výrokem II. zrušil podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s., a to pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.
41. Výrok III. o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.
42. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak soud vyslovil ve výroku IV. tohoto rozsudku.
43. Pod výrokem V. soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud jí v řízení neuložil žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti I. výroku tohoto usnesení není kasační stížnost přípustná [ust. § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.].

Proti II., III., IV. a V. výroku tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Praha 13. června 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.